

Hoge nood
en ander Beestachtigheden

Rijden op de dierenambulance

door

Arend Zeebeer

Auteur: Arend Zeebeer
isbn: 9789465016481
Omslagontwerp: Auteur
Copyright: Auteur
Druk: Brave New Books

Afbeelding omslag:

Verweesde ooievaars uit het nest halen

Foto: Auteur

Beestachtigheden

Inhoud

Observaties.....	1
1: Vers van de pers.....	3
2: Aan een draadje.....	9
3: Twee katten.....	21
4: Hoge nood.....	25
5: Als een dood vogeltje.....	33
6: De politie is je beste vriend.....	49
7: Eksters op zwemles.....	63
8: De gevallen egel.....	73
9: Duif is dood.....	83
10: Stadse stoepschijter.....	97
11: Zevenklapper.....	105
12: Een kat met een fiets.....	121
13: Zwaan kleef aan.....	129
14: Als oude honden blaffen.....	141
15: Als de buurtklok luidt.....	153
16: Rijst met krenten.....	163
17: Gevallen vleermuis.....	169

Inhoud

18: Tien kleine katertjes.....	177
19: Koortsige kat.....	189
20: Van de wal in de sloot.....	199
21: Hondse tijden.....	207
22: Meeuw is dood.....	217
23: Gesluisde aalscholver.....	225
24: Katten op de trap.....	237
25: Twee keer stekeligheden.....	249
26: B. B. B. Beverig.....	265
27: Twee katten in drie-vierteltakt.....	275
28: Late late egel.....	287
29: Snavelklem.....	301
30: Niet voor de poes.....	313

Observaties op de dierenambulance:

Sinds enige tijd rijd ik als chauffeur op een dierenambulance. Verdwaalde honden, gewonde vogels, vermiste katten, halfverzopen egels, als dierenambulance ben je de redder in de nood. Dat je als vrijwilliger net zo min de ballen verstand hebt van die dieren als de omstanders moet je natuurlijk nooit laten merken. Jij hebt dat pakkie aan van de ambulance dus jij bent de deskundige.

Uiteraard is het minstens de helft van het vak niet om zo'n beest te redden, de meeste beesten redden zich prima. Maar de mensen die een melding doen weten zich of geen raad of denken dat assistentie geboden is. Waarbij ze onzeker zijn over wat voor assistentie gewenst of noodzakelijk is. Zaak is dan ook om zelfverzekerd op te treden en de verantwoording voor het geval in kwestie over te nemen. Dan zijn de omstanders er van af en dat is vaak het belangrijkste.

Als vrijwilliger bij de organisatie waarbij ik ben aangesloten draai je normaal gesproken vierentwintig uur dienst, van zeven uur 's avonds tot zeven uur 's avonds. Er zijn drie dagdelen, dus je kunt schuiven met collega's als het zo uitkomt. 's Nachts is van 1900 tot 0900 de andere dag, ochtend is van 0900 tot 1300 en middag van 1300 tot 1900. Dat is allemaal geen wet van Meden en Perzen. De centrale vindt het allemaal wel best zolang er maar vierentwintig uur per dag iemand beschikbaar is.

Vierentwintig uur per dag klinkt erger dan het is. Het is maar zelden als er over de nacht een oproep komt. Mijn ergste ervaring op dit punt is dat ik om half twee uit bed werd gebeld voor een aangereden kat met een dwarsleasie. Bij een andere gelegenheid werd ik 's ochtends om twintig over zes uit het nest werd gebeld wegens een aangereden meerkoet.

Observaties

De meldingen komen binnen bij de centrale. In ons geval heeft die centrale twee verschillende gebieden onder beheer. In elk gebied rijdt één busje. Een enkele keer, als het niet te druk is of als er minder vrijwilligers beschikbaar zijn, rijdt één van die busjes op beide gebieden. Nadeel is dan wel dat de responstijd langer is omdat het busje verder moet rijden.

Vaak is het in zo'n dienst hollen of stilstaan. De ene keer zit je rustig thuis koffie te lebben en de andere keer ben je van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat heen en weer aan het karren. Soms ben je alleen in zo'n bus, soms heb je een bijrijder. Een bijrijder heeft de voorkeur, twee mensen weten en kunnen meer dan één, maar er moet wel een vrijwilliger beschikbaar zijn.

De vrijwilligers doen het voor nop, maar het busje, het onderhoud en de benzine moeten wel betaald worden uiteraard. Er komt een bijdrage van de gemeentes waar we rijden en de rest komt van donaties en bijdragen van Goede Doelen loterijen. Dat laatste gaat via een overkoepelende organisatie, de stichting Dierenlot. Maar als vrijwillig chauffeur heb ik met de financiële toestanden gelukkig(!) niets te maken.

Als chauffeur moet ik alleen een vast bedrag innen voor een huisdier waarvan de eigenaar bekend is. Dat kan cash en dan lever ik het in als donatie bij het asiel, via een (nieuwe) pinautomaat, of de eigenaar kan het direct naar het asiel overmaken, ook als donatie.

Het busje staat normaal bij je aan huis. Bij het wisselen van de diensten rijdt de dienstdoende chauffeur naar de volgende en die brengt de scheidende chauffeur terug naar huis. Beetje omslachtig, maar je moet wát.

1: Vers van de pers

1.1: Nieuwsberichten

Ik krijg van de leidster van het asiel bericht dat de plaatselijke afdeling van een krant lucht gekregen heeft van mijn schrijfsels en me aan de hand daarvan een interview wil afnemen. Welzeker, alles voor het goede doel: een beetje reclame is nooit weg.

En inderdaad, even later belt een journalist van die krant om te overleggen wat en hoe. Hij stelt voor om mee te rijden met de ambulance als er een melding binnenkomt. Dat kan natuurlijk, maar meldingen zijn net als baby's, ze komen op hun eigen tijd. Soms gebeurt er een hele dag niets en soms ben je de hele dag in touw. Dat is niet te plannen. Plan "B" werd daarom opgetuigd. Als er geen melding binnenkomt gaan we met de bus naar een locatie waar wat bijzonders heeft plaatsgevonden. Het laatste boek "Komt een hond bij de dokter" erbij gepakt en daaruit een paar mogelijke locaties gehaald. Het moet natuurlijk wel op publiek terrein. Je kunt niet maar zo bij mensen op het erf interviews gaan opnemen en dat soort dingen.

Afspraken gemaakt, nog even kortgesloten met de leiding van het asiel, zodat die ook weten wat er gebeurt en aan de hand is, en zo kreeg ik de gelegenheid om mijn boek(en) en de dierenambulance in het algemeen te promoten.

We spreken af elkaar om acht uur in de ochtend te treffen bij het asiel. Daar een praatje maken en vervolgens hetzij wachten op een melding, hetzij naar één of meer van de locaties gaan.

Zo gezegd zo gedaan. Journalist is vergezeld van een camera-dame voor foto en eventuele video's. Ik vertel wat over mijn achtergrond, waarom ik begonnen ben bij de dierenambulance en wat het werk volgens mij inhoudt.

Vers van de pers

Meldingen komen in de tussentijd niet door dus gaan we met ons drietjes, de bus is een driezitter, naar locaties in de buurt van de stad. Ik heb expres locaties in het buitengebied gekozen zodat we niemand op de tenen zullen gaan staan.

De eerste locatie is bij een viaduct over de grote weg waar een hond aan de eigenaar ontsnapt was en een aantal keren de weg was overgestoken. Uiteraard was dat een gevaarlijke situatie. Het gebeurde 's avonds in het donker met regen. Ook de politie was ingeschakeld. Wij, de eigenaar, haar zoon en ik, hebben de hond toen niet gevonden, maar later is hij ergens waargenomen en in de kladden gegrepen. Gelukkig zonder ongelukken. Dit verhaal heb ik beschreven in het boek "*Komt een hond bij de dokter*" als "*15.3: Oversteker*".

De tweede locatie betrof een zwaan. Die was gemeld als een zwaan die niet kon vliegen. Hoe de melder dat gezien heeft weet ik nu nog niet, maar toen ik aankwam bij dat weiland waren er meerdere zwanen in twee verschillende weilanden. Die heb ik allemaal op de wieken gejaagd, op één na. Dat was mijn klantje. Zwaan vluchtte in een sloot waar ik hem in een hoek kon drijven en een net over de kop kon gooien. Die zwaan is toen naar de opvang gegaan. Hoe het verder met dat beest afgelopen is weet ik niet. Waarschijnlijk nagekeken en na een herstelperiode weer uitgezet. Dat gebeurt meestal. Dit is het verhaal "*20.1: Zwaan in de wer*" in hetzelfde boek.

Op beide locaties het bijbehorende verhaal verteld en aangegeven hoe de situatie toen was. Daarna weer terug naar het asiel. En nou maar eens kijken wat of die twee er van brouwen.

1.2: Belaagde merel

Twee dagen later had ik weer dienst. In de loop van de ochtend komt er weer een berichtje binnen. Een jonge merel, uit het nest gevallen, werd belaagd door een andere vogel. Kraai? Ekster? Kauw? Nog wat anders?

In een nieuwbouwwijk in de stad was het plaats delict. Daar aangekomen werd ik meegetroond door de melder naar de achtertuin. Daar zat, in een doosje, een jonge merel. Bijna volledig in de veren maar waarschijnlijk nog niet vliegvaardig. Maar boven op de kop heeft 'ie een kale plek. Teken dat 'ie is aangevallen. Waarschijnlijk door een andere vogel. Een kat heeft het meest op de staart voorzien. Een andere vogel valt aan van boven en dat geeft rug- of kopletsel.

Voor zover ik kan beoordelen is het letsel niet ernstig. Het beestje is tierig genoeg. Maar mevrouw heeft het een tijdje in de tuin laten zitten. Dat is het standaard advies van de centrale. Op die manier kun je zien of de ouders nog willen voeren of dat ze het hebben opgegeven. Volgens mevrouw hebben de ouders het opgegeven, er wordt niet meer gevoerd.

Niet meer voeren is meestal een indicatie dat de ouders het beestje hebben opgegeven. Als de ouders er geen brood meer in zien dan stoppen ze met verzorgen. In sommige gevallen wordt het zelfs uit het nest gemierd of gedood. Natuur is niet lief en vriendelijk. Natuur is keihard.

Een andere mogelijkheid is natuurlijk dat de ouders het jong niet meer terug kunnen vinden of de omstandigheden te gevaarlijk vinden.

Ik weet het niet, dus het beestje krijgt wat mij betreft het voordeel van de twijfel. Maar als ik de opvang bel dan is direct het advies om het beestje terug te plaatsen in de nabijheid van de ouders.

Vers van de pers

Die kale kop, dat groeit wel weer aan.

Probleem is dat noch melder, noch ik, weten waar we het beestje zouden moeten terugplaatsen. En ik kan het de melder niet aandoen om het beestje zomaar dood te laten gaan. Dan maar plan B. In de grote stad is een andere opvang die dit soort beestjes wél opneemt. Daar heb ik inmiddels ervaring mee.

Dus op naar de grote stad. Bij de opvang aangekomen wordt het beestje beoordeeld en in een kooi met een aantal andere vogeltjes gezet die er net zo aan toe zijn.

1.3: Twee kauwtjes

In de middag krijg ik weer een melding. Nagenoeg gelijk aan de vorige, alleen zou het dit keer om een kraai gaan. Vogel in de tuin vliegt niet op en eventuele ouders zijn ook niet genegen om te gaan voeren. Overeenkomstig de instructie van de centrale heeft de melder het een half dagje aangekeken, maar de ouders waren nergens te bekennen.

Op het moment dat ik zo'n melding doorkrijg is er al het één en ander aan overleg aan vooraf gegaan. Adviezen en tegenwerpingen zijn allemaal al behandeld. Voor mij is het dan een kwestie van ophalen en naar de opvang brengen, tenzij ik de indruk krijg dat anders handelen toch beter is.

Ik ga onderweg. Ik ben koud onderweg of er komt een tweede melding binnen. Nagenoeg gelijk aan de huidige, alleen was deze aangevallen door een andere vogel. Ik praat even met de centrale. Melder was bang dat als ze het beestje weer zou loslaten het opnieuw zou worden aangevallen. Daar is natuurlijk alle kans van. Even discussiëren of de volgorde omgedraaid moet worden, maar dat is niet aan de orde. De aangevallen vogel is gevangen en wordt niet bedreigd.

Daarom eerst naar de eerste. Op het adres aangekomen doet mevrouw open. "Kom maar mee". In de achtertuin zit in een hoekje een jonge zwarte vogel. Kauwtje, kraai, roek? Geen idee. 't Is wel een jong beest. Normale handeling zou zijn het beest met rust laten en de ouders het laten oplossen, maar dat heeft mevrouw al geprobeerd.

Ik weet al wat de opvang zal zeggen, maar mevrouw wil van het beest af "Zo zielig". Ze is best begaan, maar om haar te vertellen dat hij volgens de natuurwetten geen enkele kans maakt, verlaten door de ouders, stuit mij ook weer tegen de borst. De natuur

Vers van de pers

mag dan knalhard zijn, mensen zijn dat veel minder. En daar hoor ik ook bij.

Ik doe het beestje in een meegebrachte transportkooi en zeg tegen mevrouw dat ik voor het beestje zal zorgen. Hoe, dat laat ik in het midden, dat weet ik zelf nog niet eens.

Dan ga ik naar het volgende klantje. De vogel die was aangevallen en nu in een doos op me zat te wachten.

Als ik aanbel doet mevrouw open. Ze vond het zo zielig dat het beestje aangevallen werd, en toen het in haar tuin viel heeft ze het opgeraapt en in een doos gedaan. Die doos staat nu in de achtertuin.

Alweer een schoolvoorbeeld van menselijk ingrijpen in de natuur. Natuurlijk is dat aangevallen beestje zielig. Maar de aanvaller had honger en is goed beschouwd net zo zielig omdat hij zijn prooi moet missen. “'t Is nooit niet goed of 't deugt niet”, zei mijn grootmoeder wel eens.

Maar ik heb alle begrip voor mevrouw. Waarschijnlijk zou ik hetzelfde gedaan hebben. Alleen hoor ik de opvang al weer blazen dat je jonge vogeltjes moet terugzetten. Worden ze opgevroten dan hoort dat er ook bij. Opvang heeft gelijk, natuurlijk, maar dat is niet iets wat ik met goed fatsoen aan mevrouw kan vertellen. Dus vertel ik mevrouw dat ik ze naar de opvang in de grote stad zal brengen. Die nemen dat soort beestjes wel aan.

Ik met beide beestjes naar de grote stad. Daar aangekomen worden de beide kauwtjes, want dat waren het, geïnspecteerd. De ene was zo gezond als wat en had ik zonder bezwaar kunnen uitzetten. De andere zag er wat minder florissant uit, volgens de opvang. Beetje poep aan zijn gat duidde op wormen en het beestje was wat vermagerd. Maar ze zouden er voor zorgen.

2: Aan een draadje

Naar een liedje van Toon Hermans: "Als een ballonnetje".

2.1: In de put

's Avonds laat, of, beter gezegd, 's ochtends heel vroeg, het was kort voor één, gaat de telefoon. Ik was net het nest ingekropen maar ik sliep nog niet. Vierentwintiguurs diensten, dan kun je dat treffen. Centrale aan de lijn.

Op het grote industrieterrein van de stad was een kitten, een jonge kat, in een put gevallen. Omstanders kregen het beestje er niet uit en vroegen assistentie. Aldus werd de dierenambulance opgetrommeld.

Even overlegd met centrale en onderweg. Net een paar minuten onderweg gaat de telefoon. De centrale weer. Inzet is niet meer nodig. De omstanders hebben het beestje toch uit de put gekregen en nemen het mee in huis en zullen het daar verzorgen.

Centrale verontschuldigt zich. Geen reden daarvoor natuurlijk. Ten eerste heeft de centrale part noch deel aan de situatie, zij is alleen doorgeefluik. Ten tweede gaat het om dat katje. Ik ben alleen maar blij dat het beestje uit die put is en verzorgd wordt.

Ik slinger de bus in de rondte en ga weer op huis aan. Daar aangekomen duik ik het nest weer in.

Aan een draadje

2.2: Vissende gans

De andere dag krijg ik laat op de ochtend weer een telefoontje. Dit keer is er een gans in een visdraad verzeild geraakt. Ik moet me vervoegen bij de McDonald's in de stad en dan de melder bellen. Die zal me dan verder gidsen. Het slachtoffer zit op een plekje waar geen adres van te geven is.

Als ik halverwege ben gaat de telefoon weer. Nog een melding. Dit keer over een duif die vastzit op een terras. Hier is wel een adres gegeven. In overleg met de centrale besluit ik eerst die gans te doen.

Bij de Mac aangekomen zet ik de kar op een vrije parkeerplek en bel naar het nummer van de melder. Die heeft het over een fietspad. Helaas zijn er meerdere fietspaden. Beetje heen en weer gepraat. "Rij in de richting van de school". Geen school te zien. Uiteindelijk blijkt de melder aan de andere kant van de uitvalsweg te staan. Als ik dat eenmaal doorheb rij ik naar het kruispunt en zie aan de overkant een jonge vrouw zwaaien. Dat is de vriendin van de melder, die ook aanwezig was.

Ik stop naast de jonge juffer en laat haar instijgen. Van waar zij stond loopt een fietspaadje. Dat is het bedoelde fietspad. Samen rijden we dat fietspad op en even verder staat in de berm een autootje. Dat van de melder.

We stappen uit en ik maak kennis met de melder, een jonge man. Hij was in een vijvertje aan het vissen, er komt een gans aan die verward raakt in zijn visdraad. Tot overmaat van ramp raakt door het geworstel van de gans de visdraad ook nog eens verward in de waterplanten. Daardoor kon hij de gans niet naar zich toehalen. Op dat punt besloot hij de dierenambulance te bellen.

Aan een draadje

Ik pak een net en de lange stok uit de bus en volg melder en vriendin naar het visstekje tussen het fietspad en de uitvalsweg. Daar ligt in het riet de hengel en midden op het vijvertje de gans. Ik schuif de telescopische stok uit en met wat ducttape bevestig ik het net. Te kort. Een metertje of twee. Ik probeer het beest met de visdraad wat korter bij te halen, maar ook dat mislukt.

We overleggen even en dan zegt de melder dat hij thuis een waadpak heeft liggen. Dan gaat mij een zoeklicht op. In de bus ligt ook zo'n ding. Mag ik niet gebruiken als ik alleen ben, maar melder en vriendin zijn er ook nog. En die twee zijn reëel en nuchter genoeg om me uit de club te trekken als het misgaat.

Ik haal het waadpak uit de bus en trek het aan. Voor mij de eerste keer dat ik dat ding gebruik. Met waadpak aan stap ik de vijver in. Vriendin reikt me het net met lange steel aan. Een paar meter van de oever ben ik ver genoeg om om de gans het net over z'n kop te slaan. Ik haal het beest naar me toe en ga terug naar de oever. Daar haal ik de gans uit het net. De draad zit flink verstrengeld: rond de hals en om de vleugels. Losmaken gaat niet, dan maar knippen. Melder heeft een schaartje bij zich en daarmee bevrijd ik het dier. Onderhand is het beest druk aan het worstelen om vrij te komen. Tijdens dat geworstel draait het beest zijn hals om en bijt me in de pols. Stevig. Het bloed komt eruit.

Maar uiteindelijk heb ik het beest los en laat hem gaan. Hij gaat met een rotvaart naar het midden van de vijver, komt daar tot rust en begint aan zijn veren te plukken. Ik klim, geholpen door melder en vriendin, uit de vijver en bevrijd me van het waadpak. Samen lopen we terug naar de auto's.

Vriendin verbindt mijn pols met materiaal uit de EHBO-kist van de bus en ik ruim de boel op. We praten nog even over de gans en het werk van de dierenambulance in het algemeen. Dan rijden melder en vriendin weg, ik doe de administratie en bekijk hoe het met

Aan een draadje

de volgende melding staat.

Aan een draadje

2.3: Duif op 't terras

Die volgende melding was een duif, een jonge, die zich op een terras had verstopt. Oké, het zal wel. Ik zal er maar heen tijgen en dan zie ik wel hoe de vlag erbij hangt. Ik keer de bus en rijd via de nabijgelegen parkeerplaats richting melding. Die zit diep in de krochten van de binnenstad.

Op een gegeven moment kan ik niet verder, maar volgens het Domdommetje ben ik er ook zowat. Ik stap uit en kijk om me heen. Adres is niet één twee drie te zien. Ik vraag aan een voorbijgangster en die wijst me dat ik nog iets verder moet, langs de paaltjes en dan op het plein, daar moet ik wezen.

Op dat plein zie ik waar ik eigenlijk ben. Ik had beter van de andere kant kunnen komen, daar zijn de reguliere parkeerplaatsen. Maar op dat plein moet ik zijn. Vol met terrassen. Maar welk terras? Ik vraag weer aan een dienstertje. Diagonaal oversteken en dan ben ik er.

Aan de overkant van het plein stap ik de horecagelegenheid binnen en vraag opnieuw. Dit blijkt het juiste adres. Hier moet ik zijn. Een man loopt met me mee naar buiten. Daar is een grote zware houten bank. Daarachter zit de duif.

Ik kijk over de rugleuning en daar zit 'ie. Ik probeer hem te pakken maar dat gaat mis. Hij verstopt zich onder de bank. Ik kan hem niet meer zien en niet meer voelen. Ik vraag de man of de bank vooruit kan, maar die is te groot en te zwaar om te schuiven.

Mijnheer komt met een elektrische schroevendraaier en we proberen een aantal planken weg te halen. Helaas zit die bank zo in elkaar dat even een plankje losschroeven ook geen doen is. Eerst het voeteneind, dan de zitting en als laatste de rugleuning. Niets werkt. Maar op een gegeven moment kunnen we toch eronder loeren. Geen duif te bekennen. Waar zit dat gekke beest nou?

Aan een draadje

Het enige plekje wat overblijft is de arMLEuning. Wonder boven wonder kan die wel losgeschroefd worden, en daar zit 'ie. Kleine bezem erachter dat 'ie niet terugwijkt en zo kan ik hem bij de kladden grijpen.

Samen bekijken we het beestje. Inderdaad een jonge duif, maar al wel in de veren. Die moet vliegvaardig zijn. Ik zie geen beschadigingen of andere ongerechtigheid. Die moet ik dicht in de buurt op een rustig plekje uitzetten zodat 'ie óf zijn eigen kostje kan opscharrelen, óf zijn ouders hem kunnen verzorgen.

Helaas is op dat plein een drukte van belang. Eindelijk is het mooi weer geworden en de terrassen zitten vol. In overleg met de melder breng ik het dier één straatje verder aan de oever van de rivier naast de brug. Daar is het relatief rustig. In een hoek staat een soortement kunstwerk. Achter dat kunstwerk zet ik het diertje neer. Daar struikelt niemand erover en kan 'ie rustig op verhaal komen. Ik blijf nog even kijken, maar het beestje blijft rustig zitten. Die heeft nog wat tijd nodig.

Ik ga terug naar de bus en met veel pijn en moeite weet ik de bus te keren en kan de binnenstad weer verlaten.

Aan een draadje

2.4: Dakvlieder

Laat in de middag komt de volgende melding. Een jonge vogel op een balkon die niet weg kan komen. Dit keer in het stadje aan mijn kant van de rivier.

Het adres blijkt een appartement boven een plaatselijke supermarkt te zijn. Ik bel aan en de gemeenschappelijke voordeur gaat open. Als ik aanbel op het adres doet een jonge vrouw open. De melder. Binnen in de woonkamer zit een peutertje in een kinderstoel te huilen. "Hij huilt altijd als de bel gaat. Waarschijnlijk nog niet gewend, ik woon hier pas twee maand", zegt de vrouw.

Zij gaat me voor naar boven naar het balkonnetje. Daar zit in een hoekje een jonge scholekster. Die is gegarandeerd van het dak af gemieterd. Scholeksters broeden nog wel eens op platte daken. Als de kuikens uit het ei komen kunnen ze direct goed lopen. Die beesten rennen letterlijk alle kanten op. Nestvlieders noemen ze dat.

Natuurlijk hebben die beestjes geen idee dat ze op een dak zitten. Ze lopen dan ook wel eens een stukje te ver en donderen vervolgens van het dak af. Dankzij de rudimentaire vleugeltjes, het dons en het lichte gewicht gaat dat meestal wel goed, maar soms komen ze ongelukkig terecht.

In dit geval liep het beestje als een Kievit (ook een nestvlieder). Hij himpelde een beetje maar kon goed voort. In zo'n geval is de oplossing simpel: terugplaatsen op het dak en hopen dat 'ie er niet weer vanaf dondert.

Ik vraag of mevrouw een keukentrapje heeft of zoiets. Nee, dat had ze niet, maar ze kon er wel eentje lenen van de burens. Een minuutje later was ze terug met een goede keukentrap. Stevig neergezet aan de rand van het dak en erop geklommen. Op het platform kwam ik tot borsthoogte aan het dak. Ver genoeg. Ik zet het

Aan een draadje

beestje op het met dikke kiezels bedekte dak en onmiddellijk zet het gekke beest het op een lopen.

Eventjes gewacht en binnen de drie minuten cirkelde er al een volwassen scholekster boven. Vast één van de ouders. Alle vertrouwen dat het zo wel goed gaat. Mevrouw: “Als ik geweten had dat het zo simpel was had ik dat ook wel zelf kunnen doen”. Dat is meestal het geval. Maar je moet wel weten wat je in een bepaalde situatie het beste kunt doen. En daar is ervaring voor nodig.

We praten nog even over hoe en wat. Dan vouw ik het trapje in en geef het aan mevrouw. Samen lopen we naar de voordeur en nemen afscheid.

Afbeelding 1: Jonge scholekster op een dak

3: En toen waren er drie

“And then there were three” album van de groep Genesis

3.1: Van twee naar drie

In de loop van de ochtend moest ik twee honden van het asiel halen die naar de dierenarts moesten. Op tijd onderweg en, uiteraard, ook op tijd aangekomen. Zelfs nog ietsje te vroeg.

De verantwoordelijke persoon zag me al aankomen en terwijl ik bij de receptie meldde dat ik twee honden kwam ophalen was hij al bezig mijn bus in te laden. Het bleek dat ik niet twee, maar drie beesten meekreeg. Eentje ging in de reguliere kooi en de andere twee, beide bordercollies, samen in een grote opvouwbare transportkooi. Bordercollies zijn van die relatief kleine, erg actieve schapendrijvers met meest een zwart-witte tekening.

Het eerste hondje was een pup, een jonkie die zich heel erg eenzaam voelde en als hij inderdaad alleen was constant liep te jammeren. Maar eenmaal in de kooi naast die twee bordercollies had hij aanspraak genoeg en bleef hij rustig.

Afbeelding 2: Bordercollie

Op naar de dierenarts. Daar de boel maar in twee ploegen gesplitst. Bordercollies zijn heel actieve beesten waar je, zeker als het er twee zijn, de handen aan vol hebt. Binnen bij de dierenarts met de twee, de pup moet ondanks zijn gemmer maar even wachten in de bus, plaatsgenomen in de wachtruimte. Toen de receptioniste tijd had de honden gewogen. Gelukkig

En toen waren er drie

had ik voor elke hond een staatje meegekregen met onder meer de voorgeschiedenis, de naam en een foto van het beest. Daarmee konden we, de receptioniste en ik, die twee uit elkaar houden. De tekening was voldoende verschillend om de dieren te identificeren.

Toen ik aan de beurt was ging ik met beide beesten in de behandelkamer. Probeer maar eens een actieve hond op de behandeltafel te krijgen en te houden, vooral als zijn collega beneden blijft. Maar het lukte. De beesten waren allebei heel erg gezellig, al hadden ze weinig geduld. Het enige wat een beetje problematisch was, was het temperatuur. Dat vonden ze geen van beide prettig al lieten ze het uiteindelijk wel toe zonder happen.

Toen het onderzoek klaar was ging de arts de status bijwerken en bracht ik de beide bordercollies terug naar de bus en haalde de pup, die heel zelig in zijn hok zat te piepen. Beestje op de arm genomen, ik kon zo snel geen geschikte lijn vinden, en werd beloond met een natte hals.

Binnen kon ik gelijk doorlopen. Ook dit beestje kreeg een compleet onderzoek "Hij is wel wat mager". Temperatuur was ook hier geen favoriete behandeling, maar ja, je hebt het niet voor het zeggen bij de dokter. Algehele conclusie was: het beestje is aan de magere kant. Voor de rest zo gezond als wat.

Met die informatie kon ik de drie honden terugbrengen naar het asiel. In het asiel was er één en ander te doen. De twee bordercollies zitten vooraan in de bus, die laad ik het eerst uit. Bij de receptie moet ik even wachten tot er iemand komt om de beesten van me over te nemen. Bij de balie staat een echtpaar dat in gesprek is met de receptioniste in verband met het ophalen van een hond. Ik volg het gesprek half en dan blijkt dat de op te halen hond de pup is waarmee ik net naar de dierenarts ben geweest. Dan haal ik de pup maar uit de auto en kan het beestje direct aan de mensen overhandigen.

En toen waren er drie

Daarmee is mijn aandeel volbracht en kan ik weer op huis aan.

En toen waren er drie

3.2: Twee fuutjes

Laat in de middag krijg ik weer een telefoontje. Dat gaat over twee jonge fuutjes die eenzaam aangetroffen zijn in een watertje nabij een dorpje aan de oude zeedijk. Centrale had allereerst advies gegeven om het nest te zoeken en de beestjes in nabijheid van dat nest uit te zetten. Dat was geprobeerd, maar de aanwezige futen verstootten de jongen: Het was niet het juiste nest.

Daarop werd mij gevraagd om in situ een kijkje te gaan nemen.

Het dorp is een oud dijkdorpje waar de doorgaande weg aan de binnendijkse kant is gelegd. De oude zeedijk is zodanig smal en bochtig dat het zelfs met de dierenambulance een opgave is om daar te rijden. Toch moest ik er langs. Zoveel alternatieven zijn er niet en ik moest aan het buitendijkse gedeelte zijn. Er gaat vanaf de zeedijk een smal weggetje langs een diep. Aan dat diep staan een hele batterij vakantiehuisjes. Bij één van die vakantiehuisjes moest ik zijn.

Gelukkig had ik Domdommetje, want als je daar onbekend bent vraag je je af waar je nú in hemelsnaam weer bent beland. Op een gegeven moment zat ik met m'n linkerspiegel zowat tegen een paal en met de rechterspiegel in de struiken. Het was niet echt breed.

Maar Domdommetje had gelijk. Na verloop van tijd kwam ik bij een rij vakantiehuisjes aan het water. Bij één ervan kon ik zelfs de bus min of meer fatsoenlijk parkeren en dat was nog wel het adres waar ik wezen moest ook. Op dat adres was een groepje jongelui bezig met voornamelijk watergerelateerd vermaak. Een paar waren zo rond de achttien en er waren wat van een jaar of twaalf, dertien.

De oudsten lieten mij een emmer zien waarin luid piepend de fuutjes zaten. Volgens het verhaal waren ze eenzaam aangetroffen, hadden ze gepoogd om het nest te vinden om ze terug te zetten maar daarin niet geslaagd. Niet zo verwonderlijk, futennesten zijn

En toen waren er drie

niet altijd even goed vindbaar.

In principe is vrijzetten de beste optie, de ouders herkennen hun spruiten en nemen dan de zorg weer op zich. Maar aan de hand van het verhaal, bovendien waren de knapen vrij serieus, leek het me toch maar beter hulp te vragen. Mobieltje had weer eens kuren, maar uiteindelijk kreeg ik de opvang aan de lijn. En die zei precies hetzelfde, maar dan een stuk beter gefundeerd. Bovendien, en daar had ik nog niet eens aan gedacht, futen zijn vrij schuw. Als er ergens een hoop gedoe is blijven ze weg. Met een stel jonge knapen heb je altijd een hoop gedoe.

Maar met het advies in de hand, spreekwoordelijk dan, de jongens gezegd dat ze de jonkies moesten vrijlaten zoveel mogelijk in de buurt van de vindplaats. Die was aan het steigertje van het huisje. Daarna flink afstand nemen van het water.

Zo gezegd zo gedaan en inderdaad dook er binnen een mum van tijd een fuut op. Alle kans dat dit een van de ouders was. Met dat resultaat vertrok ik. Bus gekeerd op het bleekveldje en weer terug door de krickemikken.

Afbeelding 3: Fuut met jongen

3.3: Geplukte zwaluw

Inmiddels was de volgende melding ook binnengekomen. Dat was over een gewond vogeltje. Kan natuurlijk van alles zijn. Het adres van de melding komt me vagelijk bekend voor alsof ik er al eens vaker geweest ben, maar 't belletje gaat nog niet over.

Ik ga in de richting. Hoewel het adres de naam van de stad bevat kom ik toch in het buitengebied terecht. En dan zie ik het. Een aantal weken terug heb ik aan hetzelfde weggetje een dode kat uit de berm gehaald. Dit keer moet ik nog een paar boerderijen verder zijn.

Bijna aan het einde van het weggetje is een boerderij met een soortement Bed & Breakfast. Op het erf staan een aantal personen-auto's geparkeerd. Ik zet de bus erbij en stap uit. Eerst maar iemand opsnoeren die bekend is met de situatie.

Als ik uitstap en in de rondte kijk waar de ingang nou eigenlijk is komt uit een bijgebouw een meisje. Aan de kleding te zien een paardenverzorgster. Ik zeg dat ik voor de vogel kom. "Loop maar mee", zegt ze, en gaat voor naar een stalgebouw. In dat stalgebouw komt een vrouw tegemoet. Waarschijnlijk had ze me al gezien, want ze had een kartonnen doos in de handen met daarin de bewuste vogel.

Doos opengemaakt, en daarin zit een zwaluwtje. Een paar veren hangen er slordig bij en er is wat bloed te zien. Maar geen duidelijk verwonding. Goede vraag. Geen idee of het ernstig is of niet. Ik zeg tegen mevrouw dat ik het zal opnemen met de opvang en neem de vogel over in een transportbox.

De eerste opvang geeft geen antwoord. Dat kan. Het is een eenmansopvang en de beheerder heeft ook andere werkzaamheden. Dan maar opvang nummer twee. Die ligt wat verder weg in de grote stad. Daar kan ik wel langskomen.

En toen waren er drie

Op de opvang overhandig ik de zwaluw. Medewerkster plukt een beetje aan de veren en fatsoeneert één en ander. Onmiddellijk ziet het beestje er een stuk beter uit. “Die gaat ‘t wel redden, dat van die veren is maar oppervlakkig, dat zit niet in het leven. En die verwonding? Dat geneest wel”.

Ik kan weer op huis aan.

En toen waren er drie

3.4: Ekster in gevecht

De andere dag komt er weer een melding binnen. Een ekster die door een kat was gegrepen. Beetje domme ekster, dacht ik bij mezelf, eksters worden niet zo gemakkelijk door een kat gepakt. Andersom is waarschijnlijker. Eksters zijn agressieve vogels die met een clubje van een stuk of drie een kat aardig het leven zuur kunnen maken.

Ik ga onderweg. Bij de melder aangekomen blijkt het te gaan om een ekster die wel heel stevig te grazen is genomen. Een gat in de rug en flinke wonden aan de dijen. Dat ziet er echt niet jofel uit. Ik spreek met de melder, een jonge man. Een kat had hij eigenlijk niet gezien, maar wel een paar andere eksters. Dat klopt beter. De verwondingen doen eerder denken aan een roofvogel dan aan een kat.

Als ik de opvang bel beaamt die dat. Zeker als er andere eksters in het spel zijn. Eksters zijn flink territoriaal en kunnen elkaar fors toetakelen. Ik kan de ekster komen brengen. "Zet maar in een doos op het aanrecht, dan kom ik er zo wel naar kijken".

4: Hoge nood

4.1: Twee honden om de noord

Dit keer een wat langere asielrit. Dat is een rit die gemaakt wordt in opdracht van het asiel. Twee honden moeten een goede honderd kilometer naar het hoge noorden gebracht worden, naar een opvangcentrum.

Als ik aankom bij het asiel om de dieren op te halen is het even een geharrewar. Maar dan komt één van de hulpen met hond nummer één. Een husky. Beest is alleen maar geïnteresseerd in het besnuffelen van een rek met hondenvoer. Kennismaken is schijnbaar niet nodig. Maar het dier is volgzzaam genoeg. Als ik hem meeneem naar de bus en in de kooi geleid doet 'ie dat zonder bezwaar.

Als ik terug ben om de volgende op te halen vraag ik hoe groot deze is. Het blijkt een golden retriever. Die kan ik niet bij de husky in de kooi persen en de bakken die ik heb zijn te klein voor zo'n beest. "Maar wat dan"? vraagt de hulp. Vorige keer (3.1: *Van twee naar drie*) kreeg ik van één van de andere krachten een opvouwbare kooi. Die staan in het schuurtje. Even later komen de hulp met nog iemand de vouwkooi brengen.

Kooi opgezet, in de bus geplaatst, dat past alsof het ervoor gemaakt is, dekentje onderin en dan de hond. Ook dat is geen enkel probleem. Ik kreeg wel de vraag om de lijnen mee weerom te brengen. "Anders zijn we die kwijt".

Via de snelweg is het een goed uur. Het verkeer valt mee, ik kan gewoon honderd doortuffen op de snelweg. Na de snelweg kom ik via steeds kleiner wordende wegen bij de opvang die gevestigd is in een (voormalige) boerderij.

Er is een deur met het opschrift "ingang". Ik stuiiter naar binnen. Niemand te bekennen. Misschien verderop. Een deurtje verder zie ik een juffertje bezig bij de hokken. "Vollek"! Juffertje kijkt op en

Hoge nood

komt op me toe. "Ik kom twee honden brengen uit het asiel in de grote stad" zeg ik. "Oké", ze was ermee bekend.

Samen naar de bus en daar bevrijden we de eerste, de golden retriever. Die had zichzelf in de kooi van de lijn weten te bevrijden en loopt voor ik door heb dat de lijn niet vast zit ongecontroleerd het erf op. Oeps. Ik ga achter haar aan (het is een teef) en roep iets van "Ho, stop". Beest stopt en valt op haar zij. Die is gegarandeerd niet altijd even vriendelijk behandeld als ik dat gedrag goed interpreteer.

Maar we hebben haar. Zonder moeilijkheden doet het juffertje een meegebrachte lijn om. Beest staat weer op en loopt gedwee mee de boerderij in. Dan nummer twee. De husky. Die heeft de lijn nog om, gelukkig.

Die is wat minder geneigd om mee te lopen. Snuffelen aan de bomen en uiteraard markeren. Juffertje is inmiddels terug om ook deze hond in ontvangst te nemen. Eerst haar lijn vastmaken en dan de mijne los. En daarmee is de procedure beklonken. Papierwerk was er niet, alles was al in kannen en kruiken. Ik kon weer terug naar het asiel om de kooi, de deken en de twee lijnen terug te brengen.

4.2: Gegrilde merel

Terug in het asiel loop ik de chauffeuse van de andere bus tegen het lijf. Die heeft het druk en vraagt of ik meldingen van haar kan overnemen. Gedurende de tijd, zo'n drie uren, dat ik om de noord zat moest de andere bus beide gebieden waarnemen. Soms is dat geen punt, soms ren je je een ongeluk.

Maar ik was klaar met mijn opdracht en kon dus het één en ander overnemen. Dat waren twee meldingen. De eerste van een merel die in de grill van een auto terecht was gekomen en daar tussenuit gepulkt was. De tweede was van een overleden kat. Die tweede viel onmiddellijk af. Die viel, net, buiten ons werkgebied en daar moest een collega uit een andere regio voor opdraven. De grenzen lopen via de gemeentegrenzen en die zijn niet altijd even logisch, vandaar dat centrale de melding in eerste instantie geaccepteerd had.

Ik kreeg voor de merel een adres op met als toevoeging dat ik net om de hoek op een ander adres de oprit moest hebben. We zullen wel zien, meestal worden dat soort instructies vanzelf duidelijk als je de situatie in het echt beschouwd.

In dit geval dus niet. In eerste instantie rijd ik het adres vierkant voorbij, en als ik de juiste zijstraat gevonden heb is er geen oprit op het aangegeven adres. Dus bel ik de melder op. Die vraagt: "Sta je bij de stoplichten? Goed, dan kom ik naar buiten". Blijkt dat ik de oprit tegenóver het adres moest hebben. Dat leek de oprit van een bedrijf, maar was van een woonhuis. Probleem opgelost.

Nu de merel. Die had een flinke tik gehad, zodanig dat ik er weinig fiducia in had. Volgens mij een enkeltje, maar natuurlijk kan ik me vergissen. Eerste opvang: geen gehoor. Het is zaterdag vroeg in de avond, een hoop instanties vieren het weekend. Tweede opvang, op het telefoonnummer voor na kantooruren: "Als het

Hoge nood

beestje er zo slecht aan toe is kun je er beter mee naar een dierenarts”.

Overleg met de centrale, ik ken die vent persoonlijk en hoewel hij veel meer met beesten en natuur bezig is dan ik weet hij in dit specifieke geval weinig méér. Ga je naar een dierenarts met een jonge merel, dan brengt dat kosten met zich mee. Niet dat we, de centralist en ik, daar nou zo mee zitten, maar het is toch een overweging. Kosten versus baten. Wat voor kans heeft die vogel en heeft 'ie nadien nog een vogelwaardig bestaan?

Centralist gaat bellen met één van onze vaste dierenartsen om hom of kuit te krijgen. Ik wacht rustig af, merel in een bakje. Centralist belt terug. Hij heeft de man van de eerste opvang op zijn huisadres te pakken gekregen. Ik kan daar de merel langs brengen. “Zet 'm maar in een doos bij de voordeur, dan vind ik hem wel”.

Als ik daar mee bezig ben komt de centralist met de volgende melding.

Hoge nood

4.3: Verlaten ooievaars

Deze melding is in eerste instantie wat verward en ongebruikelijk. Het betreft vier jonge ooievaars die in een nest zitten en waar de ouders niet meer komen voeren. Dat is normaal gedrag van een ooievaar. Op een gegeven moment houden papa en mama ooievaar het voor gezien en moeten de jongen het zelf uitzoeken. Soms zijn papa en mama daar te vroeg mee en dan komen de jongen om van de honger. De melding geeft de indruk dat hier iets dergelijks aan de hand is.

De vraag is dan of je moet ingrijpen in een natuurlijk proces. Natuurlijk is dat zielig voor die jonge ooievaars, maar een dergelijk gedrag heeft zich niet voor niets zo ontwikkeld. Het begroot mij ook de tenen uit als ik beesten moet laten doodgaan. Daarom ben ik niet bij de dierenambulance. Maar je moet wel reëel blijven. Natuur blijft natuur en in de natuur gaan dieren dood.

In dit geval was er iemand die het nest in de gaten hield. Ook de boer op wiens erf de paal staat hield een oogje in het zeil. Samen hadden ze waargenomen dat eerst vader ooievaar en later moeder ooievaar het met voeren voor gezien hield. De waarnemer is toen eendagskuikens gaan halen en heeft die met behulp van de boer en zijn trekker met laadschip in het nest gegooid. De laadschip kwam tot halverwege de paal en zo kon ze het, staande in de laadschip, net redden.

Dat hebben ze twee dagen volgehouden en toen vonden ze het welletjes. Voor zover ze konden zien waren er twee jongen al overleden. Op dat punt hebben ze toch maar de dierenambulance gebeld.

Probleem voor de dierenambulance was: Hoe kom je bij dat nest? Een eibernest op een paal, 8 à 10 meter hoog, daar kom je niet bij. Daarom schakelde de centrale de brandweer in. Die heb-